

Φωτογραφία: Linda Smoger

Μπέλλα

Σώτη Τριανταφύλλου

Τάκη με λένε, είμαι πρώτος ξάδερφος της Μπέμπας, του Γιαννίκου και της ακατονόμαστης που έχει ξεφτιλίσει την οικογένειά μας γράφοντας και δημοσιεύοντας διηγήματα. Θα μπορούσε να τα γράφει και να τα κρατάει στο συρτάρι· αλλά, όχι, επιμένει να τα βγάζει στη φόρα. Ε, λοιπόν, προτού με πιάσει στο στόμα της, θα σας τα πω όλα εγώ ο ίδιος.

Θυμάμαι ποια μέρα άρχισαν «τα όλα». Ποιο βράδυ, ποια νύχτα. Θυμάμαι τη νύχτα που χτύπησα για πρώτη φορά τη Μπέλλα. Δίνω την εντύπωση αναίσθητου, το ξέρω· μπορεί και να 'μαι· αλλά, καθώς γράφω «χτύπησα για πρώτη φορά τη Μπέλλα», με πιάνει σύγκρουο. Άμα θέλετε το πιστεύετε, άμα δεν θέλετε δεν το πιστεύετε· η ακατονόμαστη δεν το πιστεύει· πιστεύει ότι είμαι κτήνος, τέρας, βδέλυγμα· γι' αυτό στοιχηματίζω ότι τώρα κάθεται και γράφει κι άλλο διήγημα· ανέκαθεν αυτό έκανε: έκανε τις ζωές μας διηγήματα. Ο δε καλοπροαίρετος αναγνώστης υποθέτει αυτή τη στιγμή ότι η Μπέλλα είναι σκυλί, ή ότι εγώ είμαι λοξός και ονομάζω Μπέλλα μια πόρτα. Όμως, όχι, η Μπέλλα είναι κορίτσι· γυναίκα: τη φώναζαν έτσι επειδή από μικρή φαινόταν πως θα γίνει όμορφη. Κι όμορφη έγινε· το δεξιό της προφίλ ήταν καλύτερο από το αριστερό· καλύτερο παραμένει ακόμα, υποθέτω: ίσως είχε μια ασυμμετρία, κάτι που της πρόσθετε κάποιο μυστήριο. Όχι, ας μην αναφερθούμε τώρα στο ποίημα του Μπλέικ με την τίγρη – «τίγρη, τίγρη της νύχτας... η έμφοβή σου συμμετρία» και τέτοια· παραείναι κιτς. (Η ακατονόμαστη λέει ότι κιτς είναι όποιος αναφέρεται στο κιτς. Αλλά, τι περιμένεις από γυναίκα που σε ηλικία δεκαπέντε χρονών έκλεβε αυτοκίνητα; Και που μπορεί να κλέβει ακόμα; Τέλος πάντων, ας αποφύγουμε τα ποιήματα.) Έλεγα λοιπόν ότι η Μπέλλα ήταν όμορφη, αν και δεν συμφωνούσαν όλοι σ' αυτό. Δεν ξέρω αν υπάρχουν γυναίκες για τις οποίες συμφωνούν οι πάντες ότι είναι ωραίες.

Γυρίζαμε από ένα πάρτι, ήταν τρεις το πρωί, είχα πει εφτά ή οκτώ ουίσκι· όχι δόσεις μπαρ, δόσεις πάρτι· δηλαδή διπλές, ή σχεδόν, για να μην υπερβάλλουμε. Είχα πει κάμποσο· θα μπορούσα να 'χα πέσει ξερός, αλλά δεν είχα πέσει, στεκόμουν αόρθιος.

Συνήθως η Μπέλλα δεν έπινε: μπορούσε να περάσει ολόκληρη βραδιά μπροστά σ' ένα ποτήρι κρασί. Ή πίσω από ένα ποτήρι κρασί, αναλόγως από πού κοιτούσες τη Μπέλλα και το ποτήρι. Εκείνη ήταν πάντα η νηφάλια, εγώ ήμουν ο μεθυσμένος: εγώ επιδιόμουνα σε ακρότητες, πάθαινα μπλακ-άουτ, μπερδεύα τα λόγια μου, μπλεκόμουν σε τσαμπουκάδες και είχα –υποτίθεται– το ακαταλόγιστο. Εκείνη οδηγούσε, εγώ συνήθως καθόμουν δίπλα της και φλυαρούσα: στη χειρότερη περίπτωση, έβγαζα όλα μου τα παράπονα μαζί με τα σωθικά μου. Το Παραλήρημα του Τάκη. Το ποτό μού προκαλούσε λογόρροια και ευσυγκινησία. Η Μπέλλα ατάραχη: το 'χε πάρει απόφαση πως ζούσε με έναν πότη: η λέξη «αλκοολικός» ακουγόταν κάπως βαριά. Όταν τη χτύπησα, μέναμε κιόλας σχεδόν ένα χρόνο μαζί: είχαν γίνει καβγάδες, είχαν ακουστεί απειλές κι από τις δύο πλευρές –θα σ' αφήσω και θα το μετανιώσεις– είχαν εκτυλιχθεί σκηνές (δύο-τρεις φορές με είχε παρατήσει σύζυλο στο δρόμο, μιαν άλλη φορά είχα σπάσει ένα ποτήρι για να μη σπάσω το κεφάλι της μαζί με το δικό μου, είχα επιτεθεί με μπουνιές σε κάποιον που τη φλέρταρε: και τα λοιπά και τα λοιπά), δεν είχε σημειωθεί όμως επεισόδιο σωματικής βίας. Τουλάχιστον όχι μεταξύ μας. Ωστόσο, η βία υπόφωσκε από την αρχή.

Αν υπάρχει έρωτας με την πρώτη ματιά –δεν θέλω να πω «κεραυνοβόλος» γιατί μου φαίνεται τελείως κιτς– τέτοιος ήταν ο έρωτας με τη Μπέλλα. Όταν την πρωτοείδα να με πλησιάζει, συνέβη κάτι –χημικής φύσεως– που, αν δεν της μιλούσα, θ' αρρώσταινα: οπότε, την πλησίασα και τηςμίλησα. Τα πράγματα πήραν γρήγορα το δρόμο τους. Δυο ποτά, δυο σχόλια για τραγούδια –το ένα για το «From Her to Eternity» του Νικ Κέιβ (σημαδιακό), το άλλο για το «Dust My Broom» του Έλμορ Τζέιμς (αυτό ασυνάρτητο και εκτός συγκειμένου, όπως θα έλεγε η βλαμμένη που γράφει *διηγήματα*)– κι έπειτα, σπίτι σου ή σπίτι μου, και τα συνεπακόλουθα. Σημειωτέον: η ακατονόμαστη, η αδερφή της η Μπέμπα κι εγώ ήμασταν ανέκαθεν ροκάδες –ο Γιαννίκος άκουγε ό,τι άκουγαν οι πατεράδες μας: Νανά Μούσχουρη, Αρλέτα, Χατζηθεοδωράκια κτλ.– βρήκαμε και τη Μπέλλα, ήρθε κι έδεσε, παρά τη γελοιότητα του Μπέμπα η Ξαδέρφη, Μπέλλα η γκόμενα. Οι ροκάδες έγιναν τετράδα.

Με τη Μπέλλα αρχίσαμε να μένουμε μαζί από την πρώτη νύχτα: παλαβομάρα, θα πει κανείς, όμως αυτό θέλαμε, αυτό κάναμε: δεν υπήρχε τίποτα για να μας εμποδίσει. Ήμασταν νέοι κι ελεύθεροι: συμφωνούσαμε πως η συνάντησή μας ήταν θαυμαστή και μοιραία. Sex, Drugs και Rock'n'Roll. Συμφωνούσαν και οι Ξαδέρφες μου: πρώτο παιδί η Μπέλλα και τέτοια.

Πώς φτάσαμε στον Ξυλοδαρμό: σταδιακά. Με σύστημα. Στους καβγάδες –ζηλεύαμε παθολογικά ο ένας τον άλλον (τι σημαίνει «παθολογικά»; Ποιο είναι το όριο του φυσιολογικού; Δεν ξέρω!)– η Μπέλλα δεν έκανε ούτε ένα βήμα πίσω, τραβούσε την κατάσταση στα άκρα, πρότεινε αμέσως να χωρίσουμε: εγώ γινόμουν θηρίο, με κόπο συγκρατούσα τα χέρια μου: τα χέρια μου ήθελαν να τη στραγγάλισουν: όχι εγώ, τα χέρια μου. Κι έπειτα, ένα βράδυ, καθώς γυρίζαμε από το πάρτι του Αριστείδη –τα θυμάμαι όλα παρόλο που ήμουν κυριολεκτικά δηλητηριασμένος απ' το Cutty Sark– φαινόταν τρομαγμένη: δεν έβγαζε τσιμουδιά, για να μη με ερεθίσει και ξεσπάσει καβγάς. Ίσως προαισθανόταν πως, αν ξεσπούσε ο καβγάς, θα ήταν διαφορετικός από τους προηγούμενους. Μίλησα όμως εγώ: της είπα πως χόρευε σαν τσούλα και πως ήξερα ότι τους είχε πάρει όλους στο πάρτι, ότι δεν είχε αφήσει κανέναν: τον Σπύρο, τον Άγγελο – έχεις πάρει και τον Αριστείδη; ρωτούσα πιεστικά: Λοιπόν, τον έχεις πάρει τον Αριστείδη; Ε;

Εννοούσα προτού γνωριστούμε, αλλά αυτό δεν είχε καμιά σημασία. Τουλάχιστον όχι εκείνη τη στιγμή. Η Μπέλλα δεν απαντούσε. *Τακτική*: δεν μιλάμε σε τρελούς. Περιμένουμε υπομονετικά να τους περάσει η κρίση και τους αφήνουμε να γίνουνε ρόμπα, ενώ εμείς βγαίνουμε κυριλέ. Μόλις φτάσαμε στο σπίτι, η Μπέλλα γδύθηκε αθόρυβα (δεν κάνουμε θορύβους για να μην επιδεινώσουμε την κατάσταση των τρελών) κι όταν ήταν έτοιμη να πέσει στο κρεβάτι, εγώ βάλθηκα να ουρλιάζω. Και, καθώς ούρλιαζα, έβαλα να πιω ένα ακόμη ουίσκι. Σε νεροπότηρο. Η Μπέλλα είπε –μαλακά– «αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί» και φόρεσε ύπουλα ένα μακό μπλουζάκι διότι, προφανώς, δεν αισθανόταν άνετα γυμνή μπροστά σ' έναν άγνωστο μεθύστακα: εμένα. Νομίζω ότι ήταν το μπλουζάκι που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίζει: όρμησα επάνω της και τη χαστούκιζα με τέτοια μανία και ταχύτητα –και με τα δύο χέρια– που δεν προλάβαινε ν' αντιδράσει· δεν έλεγε τίποτα· δεν έκανε τίποτα· μονάχα που έβαλε τα δικά της χέρια πάνω απ' το κεφάλι και μπροστά στο πρόσωπό της σαν επιβάτης αεροπλάνου που ετοιμάζεται για ανώμαλη προσγείωση. Δεν θυμάμαι τι έλεγα, αλλά σίγουρα την έβριζα· εκείνη καθόταν αμίλητη· ζαρωμένη· είχε καταφέρει να κάνει τον εαυτό της *μικρό*: όσο μικρότερη η επιφάνεια, τόσο μικρότερος ο κίνδυνος βλάβης. Απλή, φυσική. Και περίμενε να περάσει η θύελλα για να με πετάξει έξω απ' το σπίτι. Αλλά, η θύελλα δεν πέρασε: συνέχισα να πίνω· καθώς έπινα ο ξυλοδαρμός γινόταν όλο και ευκολότερος. Πόσο εύκολο είναι να δείρεις μια γυναίκα δεν περιγράφεται.

Ανέκαθεν η Μπέλλα ήταν αγέρωχη, κάπου-κάπου μάλιστα φερόταν με υπεροψία· εξάλλου, είχε γαμηθεί με τη μισή πόλη: για μια στιγμή μου φαινόταν το φυσικότερο πράγμα να ξεσπάω έτσι εναντίον της. Όπου και να πηγαίναμε, συναντούσε πρώην εραστές με τους οποίους αντάλλαζε σταυρωτά φιλάκια. Ήμασταν όλοι μια οικογένεια, ένα κρεβάτι γιγαντιαίων διαστάσεων. Φανταζόμουν τον εαυτό μου να ανταλλάσσει σε λίγους μήνες σταυρωτά φιλάκια με τη Μπέλλα και μου ερχόταν να τη σφάξω.

Το φως της μέρας μάς βρήκε κουλουριασμένους και τους δύο: η Μπέλλα έκλαιγε με λυγμούς κι εγώ είχα σχεδόν αποκοιμηθεί επάνω της. Όταν ξύπνησα –το κεφάλι μου πήγαινε να εκραγεί από τον πονοκέφαλο– και βρήκα τον εαυτό μου στο πάτωμα, στην άκρη του δωματίου, δίπλα σ' έναν σπασμένο καθρέφτη (τον είχα χτυπήσει στη διάρκεια της νύχτας με αποτέλεσμα να ματώσει το χέρι μου), ένιωσα πλήρη απουσία νοήματος. Στην πραγματικότητα, δεν ξέρω τι ένιωσα. Ίσως δεν ένιωσα τίποτα. Κι ύστερα πανικό: η Μπέλλα είχε φύγει (για τη δουλειά;) αφήνοντας ένα σύντομο σημείωμα, «Αν σε βρω εδώ επιστρέφοντας, θα καλέσω τους μπάτσους».

Έκανα μπάνιο και τρίψτηκα τόσο πολύ με το σφουγγάρι ώστε κοκκίνισε το δέρμα μου. Ήθελα να διώξω το Κακό, να εξαγνιστώ. Δεν μ' αρέσει να λέω μεγάλα λόγια, αλλά μακάρι το σαπούνι να με καθάριζε απ' τα σημάδια της νύχτας. Αισθανόμουν βρόμικος και γεμάτος αιματηρά κατάλοιπα. Έπειτα, τηλεφώνησα στη δουλειά της Μπέλλας αλλά δεν τη βρήκα: είχε δηλώσει ασθένεια· στη συνέχεια τηλεφώνησα στη φίλη της τη Λιάνα, που δεν είχε ιδέα, είπε, ή υποκρίθηκε ότι δεν είχε ιδέα. Ούτε η Μπέμπα είχε ιδέα, ούτε η ακατονόμαστη είχε ιδέα (εμένα μου λες). Περίμενα στο σπίτι όλη τη μέρα: περίμενα να τηλεφωνήσει, περίμενα να γυρίσει. Περίμενα για να της ζητήσω συγγνώμη, αν και βαθιά μέσα μου, παρόλο που μετάνιωνα για την *καταχείριση*, επέμενα ότι είχα δίκιο για όσα της καταλόγιζα. Περίμενα να τη δω, αγωνιούσα μήπως την είχα βλάβει ανεπανόρθωτα, μήπως βρισκόταν σε νοσοκομείο ή κάτι παρόμοιο. Και φοβόμουν μήπως είχε καταφύγει σε

κάποιον από τους πρώην εραστές και νυν φίλους και καλοθελητές για να συζητήσει μαζί τους τα περί της βαναυσότητάς μου. Και μήπως έβρισκε *παρηγοριά* σε μια από κείνες τις αγκαλιές: η Μπέλλα κρατούσε πάντα όλες τις πόρτες ανοιχτές. Just in case. Σύστημα Μπέλλας. Το ίδιο ισχυριζόταν πως έκανα κι εγώ. Ωστόσο, σ' αυτή την περίπτωση, εγώ δεν κατέφυγα πουθενά και πέρασα μια ολόκληρη μέρα σε κρίση άγχους και μοναξιάς. Μόλις ξενέρωσα από τα ουίσκι της προηγούμενης, ήπια δυο Cutty Sark σκέτα –ούτε νερό, ούτε πάγο– και στη συνέχεια, επειδή τέλειωσε το Cutty Sark, άνοιξα ένα Johnny Walker. Σιχαίνομαι το Johnny Walker αλλά δεν είχα κουράγιο να βγω ν' αγοράσω ουίσκι της

Όπου κι αν πηγαίναμε, συναντούσε πρώην εραστές με τους οποίους αντάλλασε σταυρωτά φιλάκια. Ήμασταν όλοι μια οικογένεια, ένα κρεβάτι γιγαντιαίων διαστάσεων. Φανταζόμουν να ανταλλάσω σε λίγους μήνες σταυρωτά φιλάκια με τη Μπέλλα και μου ερχόταν να τη σφάξω.

προκοπής.

Το βράδυ η Μπέλλα δεν γύρισε στο σπίτι. Στη διάρκεια της νύχτας ξυπνούσα κάθε τέταρτο περίπου και κοιτούσα το ρολόι· αλλά, όχι, δεν γύρισε. Κατά τις έξι, σηκώθηκα, έφαγα ένα βαζάκι μαρμελάδα όρθιος μπροστά στο ψυγείο,

βγήκα στη βεράντα, είδα την ανατολή· ξανάπεσα στο κρεβάτι· κοιμηθώ, ένιωθα τόσο εξοργισμένος που, αν έμπαινε εκείνη τη στιγμή η Μπέλλα, μπορεί να την ξαναχτυπούσα. Αυτή είναι η αλήθεια, δεν μπορώ να προσποιηθώ τον άγιο· ούτε καν το καλό παιδί.

Την επομένη, μου τηλεφώνησε για να διαπιστώσει αν έχω ξεκουμπιστεί. Μόλις άκουσα τη φωνή της στο τηλέφωνο, έβαλα τα κλάματα, τα ξέχασα όλα, άρχισα να την παρακαλώ, να την ικετεύω, να απειλώ ότι θ' αυτοκτονήσω, να υπόσχομαι ότι στο εξής όλα θα είναι τέλεια και τα λοιπά και τα λοιπά. Της ζήτησα να μείνει όπου βρισκόταν για να τρέξω να την πάρω και να τη φέρω σπίτι. Κι εκείνη μου απάντησε, ήρεμα, ότι δεν ήθελε να ιδωθούμε γιατί ήταν γεμάτη μώλωπες και γιατί είχε πάει στα εξωτερικά ιατρεία του Ευαγγελισμού και της είχαν ράψει το φρύδι. *Ράμματα. Πληγές. Ουλές. Δεν κατάλαβα αν αρνιόταν να με δει από φιλαρέσκεια ή επειδή δεν ήθελε να με κάνει να νιώσω χειρότερα. Πάντως επέστρεψε. Κι όταν με είδε να σφαδάζω από τις τύψεις και τη λύπη, τη λύπη, τη λύπη, μαλάκωσε κάπως και μ' αγκάλιασε κι εγώ έμεινα για κάμποση ώρα γονατιστός κρατώντας την σφιχτά από τη μέση. Είπα «δεν θα ξαναπιώ» και «το ποτό είναι που με κάνει έτσι». Δηλαδή, είπα ψέματα. Το ξέραμε κι οι δύο.*

Πέρασαν λίγες μέρες, ίσως και βδομάδες· οι μώλωπες της Μπέλλας έσβησαν και παρόλο που απ' το μυαλό μου περνούσαν άσχημες σκέψεις, ήμουν καλός και ήσυχος. Φοβόμουν μήπως τη χάσω. Κι εκείνη ήταν καλή και ήσυχη, μονάχα που τα είχε βάλει με τον εαυτό της επειδή δεν είχε καταφέρει να με εγκαταλείψει. Δεν έλεγε τίποτα, αλλά το ήξερα. Θεωρούσε τον εαυτό της τσαλαπατημένο· κι εφόσον δεν με είχε παρατήσει, ένιωθε ότι της άξιζε το τσαλαπάτημα. Για λίγο καιρό αποφεύγαμε τις εξόδους, τα μπαρ και τα πάρτι· μέναμε στο σπίτι για περισσότερη ασφάλεια: ήμασταν ακόμα κουλουριασμένοι ο ένας πάνω στον άλλον όπως την επομένη του ξυλοδαρμού. Κι όταν κάναμε έρωτα, έμοιαζε κάπως με ξυλοδαρμό: *οργισμένο σεξ*· ακούγεται ενδιαφέρον αλλά, δεν ξέρω, ύστερα ένιωθα παράξενα.

Σαν να είχα γαμηθεί, όχι σαν να είχα κάνει έρωτα. Έκφραση κι αυτή! «Κάνω έρωτα»! Η ελληνική γλώσσα, είτε είναι σεμνότυφη, είτε ρέπει προς τις βωμολοχίες: δεν μπορώ να εκφραστώ σωστά πάνω σ' αυτά τα ζητήματα. Δεν ξέρω αν μπορεί κανείς.

Στα γενέθλια της Μπέλλας –έκλεινε τα τριάντα τρία– καλέσαμε μερικούς φίλους στο σπίτι και παραγγείλαμε πίτσες. Δεν θυμάμαι αν ήταν ακριβώς πίτσες, παραγγείλαμε πάντως φαγητό απ' έξω και κάναμε ένα μικρό πάρτι· βάζαμε μουσική και χορεύαμε· και πίναμε, εννοείται. Όσπου είδα τη Μπέλλα να χαζογελάει με τον Γιάγκο, έναν Κύπριο –όχι ότι παίζει ρόλο το ήταν Κύπριος– κι έγινα έξαλλος. Εξηγώ αμέσως γιατί: όταν λίγες μέρες νωρίτερα βρήκε κάτι γράμματα από την πρώην γυναίκα μου (ήμουν παντρεμένος για ένα εξάμηνο: γάμος για τα πανηγύρια· διαζύγιο σε στιλ μεξικάνικου σίριαλ ή σε στιλ Λας Βέγκας· άλλη ιστορία αυτή), η Μπέλλα έριξε γερό κλάμα επειδή, παραπονέθηκε, τα διατηρώ ακόμα στο συρτάρι, άρα δεν την έχω ξεπεράσει. Δεν ήταν αλήθεια, αλλά όταν κάποια πιστεύει κάτι τέτοιο δεν υπάρχει τρόπος να την κάνεις ν' αλλάξει γνώμη. Πέταξα τα καταραμένα γράμματα στον σκουπιδοτενεκέ, αλλά αργότερα νευρίασα και με τη Μπέλλα και με τον εαυτό μου: κάθε μέρα έπρεπε να εκχωρώ κάτι περισσότερο· όπως κι εκείνη άλλωστε. Θέλω να είμαι δίκαιος σ' αυτόν τον απολογισμό. Νομίζω ότι κάθε μέρα ο κόσμος στένευε γύρω μας, ότι κλεινόμασταν σ' ένα όλο και μικρότερο κελί. Αυτά τα λέω τώρα: τότε δεν τα καταλάβαινα. Απλώς πίστευα πως ζούσαμε έναν έρωτα «μεγάλο» (υποτίθεται πως υπάρχουν «μικροί» και «μεγάλοι» έρωτες) και καταστροφικό, ρομαντικό και γοθτικού τύπου· δεν ξέρω πώς αλλιώς να τον χαρακτηρίσω. Ό,τι και να πω θ' ακουστεί σαν στίχος από καψουροτραγουδο. Ο έρωτας των άλλων φαίνεται καλαμπούρι: ο καθένας νομίζει ότι μόνο ο δικός του έρωτας είναι πλήρης ουσίας και μεγαλείου.

Ξανάρχισαν καβγάδες με ασήμαντες αφορμές αλλά ανεξαιρέτως με αιτία τη ζήλια και την ανασφάλεια –μ' αγαπάς; Δεν μ' αγαπάς αρκετά, δεν μ' αγαπάς με πάθος, δεν είμαι ο άντρας (η γυναίκα) της ζωής σου– κι ένα άλλο βράδυ ξεστόμισα πως μπορεί, μπορεί, ο αληθινός έρωτας να βρίσκεται στο παρελθόν μου ή στο μέλλον μου, και τότε με χαστούκισε εκείνη. Ήταν ένα τόσο δυνατό χαστούκι ώστε στο μάγουλό μου έμεινε σημάδι από τα δάχτυλά της. Έτρεμε ολόκληρη: δεν μ' αρέσει να χαρακτηρίζω τη συμπεριφορά των γυναικών «υστερική» –παραείναι κιτς– αλλά εκείνη τη στιγμή η Μπέλλα είχε πάθει υστερία. Θα μπορούσα να πιάσω το χέρι της και να το χαϊδέψω, θα μπορούσα με κάποιο τρόπο να την καταπραΰνω· στο κάτω-κάτω εγώ είχα εγκαινιάσει το παιχνίδι της βίας· αντίθετα, της ανταπέδωσα το χαστούκι. Και βρεθήκαμε να χτυπάμε ο ένας τον άλλο αλύπητα, να ουρλιάζουμε φρικαλέα πράγματα –σε μισώ, σε σιχαίνομαι, θέλω να πεθάνεις– και η Μπέλλα με γρατσούνισε στο πρόσωπο· όχι σαν γάτα· σαν πάνθηρας. Ή σαν την τίγρη που λέγαμε πριν. Τα νύχια της γέμισαν δέρμα. Προσπαθούσε να με κλοτσήσει στ' αρχίδια για να με εξουδετερώσει, αλλά δεν τα κατάφερε· κατάφερε πάντως να με σπρώξει έξω απ' το διαμέρισμα κι έτσι βρέθηκα στους δρόμους χωρίς πορτοφόλι και με το πρόσωπο καταματωμένο. Αναγκάστηκα να περπατήσω τοίχο-τοίχο ως την Κολιάτσου –το τελευταίο πράγμα που ήθελα ήταν να με δει κάποιος γνωστός με τις νυχιές στο πρόσωπο– και να ζητήσω άσυλο από τη Φλοράνς, μια φίλη μου Γαλλίδα.

Η Φλοράνς δεν ήταν στο σπίτι. Την περίμενα στα σκαλιά της πολυκατοικίας μέχρι τη μία το πρωί. Κάθε τόσο πήγαινα δίπλα, σ' ένα τοστάδικο, κι έπλενα το πρόσωπό μου στον ψύκτη. Ενώ καθόμουν εκεί πέρα σαν ηλίθιος, σκεφτόμουν –τι περίεργο– πως, αν η

Μπέλλα μάθαινε ότι πήγα στις Φλοράνς, θα με χώριζε σίγουρα. Κοντολογίς, δεν το είχα πάρει ακόμα απόφαση ότι θα χωρίζαμε με τη Μπέλλα.

Και δεν χωρίσαμε. Πέρασα δυο μέρες στις Φλοράνς: ήταν βασανιστήριο· έπληττα τόσο που, αν δεν είχε ξεφτιλιστεί η έκφραση, θα 'λεγα ότι παραλίγο να κόψω τις φλέβες μου. Ναι, κοιμήθηκα με τη Φλοράνς, αλλά με τα χίλια ζόρια και την εκνεύρισα κι αυτήν. Δεν είχα όρεξη για σεξ, ήμουν τρομερά αναστατωμένος και δεν ήξερα πού όδευε η ζωή μου. Πονούσα παντού: όχι μόνο στο ματωμένο πρόσωπο. Παντού. Άλλωστε, όσο και ν' ακούγεται παράδοξο, αγαπούσα τη Μπέλλα: τώρα, πώς δέρνεις κάποια που αγαπάς, δεν ξέρω. Δεν είχα απάντηση τότε, δεν έχω απάντηση ούτε τώρα.

Στη συνέχεια, κι ενώ είχαμε ξανασυμφιλιωθεί, θόλωσα μ' αυτό που εξέλαβα ως φλερτ με τον Γιάγκο και την πρόσβαλα μπροστά σε όλους, ενώ ο Γιάγκος έδειξε ανωτερότητα και είπε «φίλεν, έχεις παραπιεί, καλύτερα να πάτεν σπίτι». Πράγματι πήγαμε σπίτι και η Μπέλλα έκλαιγε με αναφιλητά κι εγώ τα είχα βάλει με όλους. Την πλήρωσε η Μπέλλα και η δυσκοθήκη της: άρχισα να σπάω ένα-ένα τα σιντί, αρχίζοντας από τους Tubes που ήταν το αγαπημένο συγκρότημα του Γιάγκου. Ναι, υπάρχει φαν των Tubes: είναι ο Γιάγκος Στυλιανού. Ίσως να είναι ο μοναδικός στην υφήλιο. Και από την Κύπρο.

Δεν θυμάμαι πώς τελείωσε η βραδιά, πώς βρεθήκαμε να κοιμόμαστε με τη Μπέλλα· θυμάμαι ότι το πρωί, όταν σηκώθηκα για να πιούμε μαζί καφέ –σηκωνόμασταν πάντα την ίδια ώρα παρόλο που εγώ δούλευα στο σπίτι, δεν έφευγα το πρωί– η Μπέλλα φαινόταν άπυνη και κουρασμένη. Πολύ κουρασμένη. Καταβεβλημένη. Όχι και τόσο όμορφη. Δεν πείραζε φυσικά: την αγαπούσα. Αλήθεια. Αργότερα εκείνο το πρωινό πήγα κι αγόρασα όσα σιντί είχα σπάσει. Μερικά δεν τα βρήκα· η πρόθεσή μου ωστόσο ήταν να τα αντικαταστήσω όλα.

Όταν ήμουν δεκαοχτώ χρονών είχα χτυπήσει μια άλλη κοπέλα και είχα κάνει το διαμέρισμά της γης μαδιάμ. Αυτό μετά από καμιά δεκαριά ούισκι. Όχι ότι έφταιγε το ποτό, αν και τότε έτσι νόμιζα. Δεν θυμάμαι την αφορμή, θυμάμαι ότι η κοπέλα –πρωτοετής στη Φυσικομαθηματική– έμενε κοντά στο Χημείο. Μόλις άρχισα να πετάω και να σπάω πράγματα, έφυγε· πήγε να διανυκτερεύσει στο Χημείο. Σε αίθουσα! Δεν την ξαναείδα από τότε. Πάντως, είπε σ' όλους πως είμαι τρελός, κι έτσι πολλοί κοινοί μας γνωστοί μού έκοψαν την καλημέρα. Κάτι θα 'κανε κι αυτή, δεν μπορεί να μου ήρθε ξαφνικά να καταστρέψω τα πάντα· δεν θυμάμαι όμως τι σκατά έκανε. Δεν έχω καμιά όρεξη να ψυχαναλυθώ και ν' αρχίσω τώρα να σκαλίζω τα τραύματα της παιδικής μου ηλικίας: το μόνο που μπορώ να πω είναι πως οι άντρες έχουν περισσότερη τεστοστερόνη κι αυτό το πράγμα πιθανώς τους κάνει πιο βίαιους. Οι γυναίκες είναι βίαιες με τις λέξεις. Οι άντρες με τα χέρια. Δεν θέλω να δικαιολογηθώ, μια εικασία κάνω μόνο. Έχω κουραστεί να είμαι άντρας και ένοχος για όλα.

Μετά από ένα ακόμα διήμερο στη Φλοράνς, πέρασα από το σπίτι και χτύπησα το κουδούνι. Έτσι έγιναν τα πράγματα; Δεν θυμάμαι. Τα βίαια επεισόδια είναι μπερδεμένα στο μυαλό μου. Χρονικά, εννοώ. Όχι επειδή ήμουν πιωμένος –δεν ήμουν πάντα πιωμένος– αλλά επειδή ήμουν τρομερά δυστυχισμένος. Απελπισμένος. Δεν είχα κλειδιά από το σπίτι, είχα φύγει σχεδόν ξυπόλητος. Χτύπησα το κουδούνι αλλά η Μπέλλα δεν άνοιξε, άρα, πάλι τα ίδια, κάθισα στα σκαλοπάτια της πολυκατοικίας κι αυτή τη φορά περίμενα να γυρίσει η Μπέλλα. Όταν κάποιος ένοικος άνοιξε την εξώπορτα, τον ακολούθησα, ανέβηκα στον

τέταρτο και περίμενα έξω από το διαμέρισμα. Στο κεφαλόσκαλο, υπήρχαν καμιά δεκαριά χαρτόκουτα με τα πράγματά μου. Οι δίσκοι μου, τα βιβλία μου, ένα παλιό μπομπινόφωνο, μερικά ρούχα κουβαριασμένα μέσα σε μαύρες σακούλες σκουπιδιών, ακόμα και τα ξυριστικά μου. Η Μπέλλα μού είχε κάνει έξωση. Ωστόσο, κάθισα και την περίμενα. Κι όταν το ασανσέρ σταμάτησε στον τέταρτο, νόμιζα πως θα σταματήσει και η καρδιά μου· μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο σκέφτηκα: Κι αν δεν είναι μόνη; Αν είναι με κανένα Γιάγκο, με κανέναν Άγγελο, ή με κάποιον καινούργιο;

Δεν ήταν μόνη· ήταν με τη Λιάνα. Και φαινόταν χάλια: κλαμένη, με μαύρους κύκλους γύρω από τα μάτια, και τα μάτια κόκκινα. Φορούσε πουκάμισο με μακριά μανίκια, προφανώς για να κρύψει τις μελανιές. Στάθηκαν και οι δυο και με κοιτούσαν αμίλητες. Περίμενα –έλπιζα– πως η Λιάνα θα έλεγε «εγώ να πηγαίνω», αλλά δεν το είπε. Έμεινε για μια στιγμή ακίνητη μπροστά μου με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος· όσο για τη Μπέλλα, άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος και κώθηκε μέσα. Την ακολούθησε κι η Λιάνα. «Μπέλλα!» φώναξα. «Μπέλλα!» Χτυπούσα την πόρτα: «Μπέλλα!». Χτυπούσα το κουδούνι: «Μπέλλα!». Ενώ βρισκόμουν σε απόγνωση και προσπαθούσα να σχεδιάσω το επόμενο –απεγνωσμένο– βήμα μου, η πόρτα μισάνοιξε και η Μπέλλα μού πέταξε τρία χιλιάρικα –τότε είχαμε ακόμα δραχμές– «για το τρίκυκλο, για τον μεταφορέα!» μου είπε. Όμως, δεν είχα πού να πάω. Κυρίως, δεν ήθελα να πάω πουθενά· ήθελα να μείνω μαζί της. Θα μπορούσα να πάω στον αδερφό μου, αλλά δεν άντεχα τη γυναίκα του και τις ερωτήσεις της – Τι έγινε; Γιατί έγινε; Δεν θα βάλεις μυαλό; κτλ. Θα μπορούσα να ζητήσω φιλοξενία από την πρώην γυναίκα μου, που έβλεπε πάντα τα πράγματα πιο χαλαρά από τη Μπέλλα· αλλά, δεν ήθελα να παραιτηθώ, ήθελα τη Μπέλλα. Τη Μπέλλα. Πέρασα τη νύχτα έξω από την πόρτα, ακούμπησα στον τοίχο και κοιμήθηκα λιγάκι· το πρωί, όταν η Λιάνα έφυγε για τη δουλειά –νωρίτερα από τη Μπέλλα– με κοίταξε σαν να ήμουν σκουλήκι και δεν είπε λέξη. Δεν ξέρω πώς κοιτάνε τα σκουλήκια, αλλά το γράφω έτσι, για γλαφυρότητα. Μισή ώρα αργότερα βγήκε η Μπέλλα, πιο ταλαιπωρημένη από κάθε άλλη φορά –πράγμα που μου προκάλεσε το θερμότερο, το πιο καταϊγιστικό κύμα τρυφερότητας που έχω νιώσει στη ζωή μου– και μου είπε: «Δεν έχει νόημα. Πρέπει να φύγεις». Εγώ κούνησα αρνητικά το κεφάλι, κι όταν επέστρεψε γύρω στις τέσσερις το απόγευμα με βρήκε στην ίδια θέση, νηστικό, αξύριστο κι αξιολύπητο. Και βέβαια, με πήρε μέσα, γέμισε την μπανιέρα κρεμοσάπουνο και μ' έκανε μπάνιο σαν να ήμουν μωρό. Κλαίγοντας. Έπειτα, με τύλιξε με τη μεγάλη πετσέτα και μ' έβαλε στο κρεβάτι. Ξάπλωσε κι εκείνη δίπλα μου και κοιμηθήκαμε αγκαλιά, στη θέση «κουτάλι»: η πλάτη της στην αγκαλιά μου.

Αχ, Μπέλλα.

Το βράδυ φέραμε πάλι τα πράγματά μου μέσα στο διαμέρισμα και η ζωή συνεχίστηκε. Η ζωή. Η ζωή ήταν σαν τρενάκι του λούνα-παρκ. Σαν τα ρωσικά βουνά. Σαν τον γύρο του θανάτου.

Πέρασαν δύο ή τρεις μήνες. Ήσυχια. Όχι εντελώς ήσυχια: ήσυχια για τα δικά μας μέτρα. Ένα βράδυ μέθυσα και έγινα επιθετικός, αλλά η Μπέλλα έκλαιγε τόσο που φοβήθηκα ότι θα της κοπεί η αναπνοή κι ότι θα πεθάνει επιτόπου. Η Μπέλλα δεν ήταν πια η Μπέλλα. Η Μπέλλα που ήξερα θα έλεγε «χωρίζουμε» και θα το εννοούσε. Όμως τώρα έκλαιγε μονάχα κι όλο ρωτούσε «γιατί δεν μ' αγαπάς;». Πέρασε πάντως κι αυτό και για λίγο καιρό ήμασταν κι οι δυο πολύ προσεκτικοί: σαν να ακροπατούσαμε μέσα στο σπίτι για να μη

δημιουργηθεί ένταση, να μην ανοίξει το κουτί της Πανδώρας.

Ήθελα ειλικρινά να μείνουμε για πάντα μαζί· δεν ξέρω αν το πίστευα, αλλά σίγουρα ήμουν ειλικρινής όταν της το 'λεγα· επίσης, ήθελα να *προσπαθήσουμε*. Ήθελα να μείνουμε μοναχοί μας χωρίς τα φαντάσματα του παρελθόντος, χωρίς όσα είχαν συμβεί παλιά κι όσα είχαν συμβεί αργότερα, στο κοινό μας παρόν: ήδη προσπαθούσα να μην πίνω πολύ, μιας και το ποτό χειροτέρευε τα πράγματα· όμως, υπήρχαν στιγμές που ένιωθα ότι ήταν ήδη πολύ αργά, ότι η Μπέλλα είχε πάθει κάτι ανεπανόρθωτο. Δεν αντιδρούσε καθόλου στις προκλήσεις μου· απλώς έκλαιγε· δεν έτρωγε καθόλου· της μαγείρευα με μεράκι, κάθε μέρα ανακοίνωνα «ο σεφ προτείνει...» αλλά δεν μπορούσε να φάει· αδυνάτισε· έχασε τέσσερα κιλά. Όταν γύριζε απ' τη δουλειά, μου χαμογελούσε κι έπειτα έπεφτε στο κρεβάτι·

Καθώς η Μπέλλα αδυνάτιζε και φαινόταν να ολισθαίνει σ' έναν δικό της κόσμο, μισούσα όλο και περισσότερο τον εαυτό μου· τον μισούσα που την είχα χτυπήσει και μισούσα και την ίδια που δεν με είχε διώξει. Τι άνθρωπος είναι αυτός που βιαιοπραγεί επάνω του και δεν σε στέλνει στο διάβολο;

μισοκοιμόταν, ή κοιμόταν· συχνά μου ζητούσε να την αγκαλιάσω σαν κουτάλι. Όταν την αγκάλιαζα, ψηλαφούσα τα πλευρά της· είχε γίνει διαφανής. Της τραγουδούσα «Moon-child, Moonchild», εκείνο το παλιό κομματάκι του Ρόρυ Γκάλαχερ· μια μέρα

της είπα πως όλα θα ήταν τέλεια αν είχαμε γνωριστεί στο λύκειο, αν δεν είχαμε ζήσει ποτέ μακριά ο ένας απ' τον άλλον. Το πίστευα. Πίστευα πως αν ο χρόνος δεν μου την είχε στερήσει για τριάντα δύο χρόνια, θα είχαμε βρει τρόπο να μεγαλώσουμε μαζί, δίπλα, απέναντι και σαν κουτάλια.

Ζήλευα όποιον την είχε γνωρίσει στο λύκειο, όποιον την είχε γνωρίσει στο πανεπιστήμιο, όταν εγώ σπαταλούσα το χρόνο μου καταστρέφοντας το σπίτι μιας άγνωστης από τη Φυσικομαθηματική. Και καθώς η Μπέλλα αδυνάτιζε και φαινόταν να ολισθαίνει σ' έναν δικό της κόσμο, μισούσα όλο και περισσότερο τον εαυτό μου· τον μισούσα που την είχα χτυπήσει και μισούσα και την ίδια που δεν με είχε διώξει. Τι άνθρωπος είναι αυτός που βιαιοπραγεί επάνω του και δεν σε στέλνει στο διάβολο; Ξεχνούσα πως και η Μπέλλα είχε βιαιοπραγήσει επάνω μου· τώρα την έβλεπα σαν ένα αθώο, ανήμπορο θύμα. Κι έτσι ήταν. Τώρα. Μέσα σε λίγους μήνες είχε μεταμορφωθεί σ' ένα κοριτσάκι που αναζητούσε ασφάλεια στο κρεβάτι του και που αιμορραγούσε ακανόνιστα και ακατάσχετα. Ορμονική διαταραχή, είπε ο γιατρός, και, εκτός από ορμόνες, της έδωσε συνταγή για αντικαταθλιπτικά χάπια. Όταν τα πήρε, μου είπε: «Να τι κατάφερες». Δεν το είπε με κακία, το είπε άχρωμα, σαν μια απλή διαπίστωση. Ήξερα ότι έπρεπε να χωρίσουμε, αλλά δεν ήξερα πώς. Δεν μπορούσα να φύγω, ένιωθα παγιδευμένος· αν έφευγα, θα ξαναγύριζα. Κι όσο για τη Μπέλλα, δεν θα με έδιωχνε· νομίζω πως εκείνη την εποχή είχε αποφασίσει να πεθάνει από απογοήτευση.

Συχνά, όταν η Μπέλλα κοιμόταν, θυμόμουν τις καλές μας στιγμές. Οι καλές στιγμές ήταν πολύ καλές, ήταν *υπέροχες*. Οι περισσότεροι άνθρωποι τις αναζητούν μια ζωή και πεθαίνουν χωρίς να τις βρουν. Αλλά εμείς είχαμε ζήσει με χαρά και με πάθος· για μια

σύντομη εποχή ήμασταν ευτυχισμένοι μόνο και μόνο επειδή είχαμε διασταυρωθεί, επειδή η καλή τύχη μάς είχε φέρει συγχρόνως στον ίδιο τόπο, την ίδια ώρα. Δεν ξέρω τι συνέβη αργότερα· ξέρω μονάχα ότι δεν αγαπιόμασταν λιγότερο· απλώς –το παραδέχομαι, δεν είναι «απλό», είναι σύνθετο– είχαμε αρρωστήσει· είχαμε μεταμορφωθεί σε βρικόλακες· πίναμε ο ένας το αίμα του άλλου. Επαναλαμβάνω: τώρα τα λέω αυτά, τότε δεν καταλάβαινα τι μου γινόταν. Τότε, παρακολουθούσα τη Μπέλλα να μικραίνει, όπως ήξερε να μικραίνει στις δύσκολες στιγμές: σαν την Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων. Και περίμενα να ξαναμεγαλώσει, χωρίς ωστόσο να είμαι σίγουρος ότι είχαμε αφήσει πίσω μας το Κακό.

Τα χάπια δεν τη βοήθησαν. Ίσα-ίσα που άρχισαν να τρέμουν τα χέρια της. Εξωπυραμидικό σύνδρομο το λένε: τρέμουν τα χέρια σου σαν να 'χεις Πάρκινσον. Κανείς και τίποτα δεν τη βοήθησε, κανείς και τίποτα δεν μας βοήθησε. Η φίλη της η Λιάνα δεν περνούσε από το σπίτι για να μη με συναντήσει· η Μπέμπα είχε μπλέξει με δύο γκόμενους συγχρόνως και δεν είχε προλάβει να ενημερωθεί για την κατάστασή μας· η ακατονόμαστη βρισκόταν στη Νέα Υόρκη, έκανε κοινωφελές έργο στα γκέτο –εδώ γελάμε– ευτυχώς που δεν βρισκόταν ανάμεσα στα πόδια μας· κι όσο για τους γονείς μας δεν ήξεραν τίποτα: τηλεφωνούσαν κάπου-κάπου να ρωτήσουν τι κάνουμε· η Μπέλλα υποκρινόταν «Ναι, μαμά, καλά, εσείς; Ναι, Ναι, εδώ είμαστε. Θα τα πούμε!»· υποκρινόμουν κι εγώ· η μάνα της μού είχε αδυναμία. Οι μάνες έχουν ιδιαίτερη αδυναμία στους χειρότερους εραστές των παιδιών τους· ποτέ δεν εγκρίνουν τους κατάλληλους. Η Μπέλλα υποκρινόταν και στη δουλειά· κατανάλωνε τόση ενέργεια για να μην εκτεθεί στον έξω κόσμο ώστε όταν ήταν μαζί μου έμοιαζε με άψυχη κούκλα. Ωστόσο, κάπου-κάπου έλπιζα ακόμα: θα ξεχαστούν όλα, θα ξαναβρούμε το κέφι μας για τη ζωή, θα μείνουμε μαζί για πάντα. Ώσπου είδα ένα όνειρο: η Μπέλλα, πιο όμορφη και πιο ψηλή από ποτέ –όχι μικρή, αλλά μεγάλη– ερχόταν προς το μέρος μου χαμογελαστή, με τα χέρια ανοιχτά, έτοιμη να μ' αγκαλιάσει· δεν υπάρχει αγκαλιά σαν την αγκαλιά της Μπέλλας· και καθώς με πλησίαζε, στην επιδερμίδα της εμφανίζονταν μώλωπες, σκουρογάλαζοι και κόκκινοι· λεκέδες αίματος που αναδύονταν στην επιφάνεια κι απλώνονταν σε αλλόκοτα σχήματα. Πόσο λεπτό ήταν το δέρμα της! Φαίνονταν οι φλέβες της, γαλάζιες, κι εκείνες οι καταραμένες μελανιές. Ξύπνησα τρομοκρατημένος στη μέση της νύχτας, την αγκάλιασα –κουτάλι– και ξανακοιμήθηκα.

Το πρωί, ενώ πίναμε καφέ, έκανα μια χειρονομία διώχνοντας ένα χνούδι που πετούσε ανάμεσά μας· και τότε, η Μπέλλα ανοιγόκλεισε τα μάτια λες και φοβήθηκε πως θα τη χαστουκίσω· χλόμιασε και τραβήχτηκε προς τα πίσω σαν ζωάκι· σαν απροστάτευτο ζωάκι του δάσους. Αυτό το βλεφάρισμα, αυτή η ανεπαίσθητη κίνηση του σώματος, το χλόμιασμα κι έπειτα το ελαφρό κοκκίνισμα μ' έκαναν να πάρω την απόφαση που νόμιζα πως δεν θα μπορούσα να πάρω ποτέ. Και που δεν άντεχα να πάρω μέχρι τότε. Για μένα, εκείνη την εποχή, το να χωρίσουμε με τη Μπέλλα ισοδυναμούσε με άμεσο θάνατο. Ακούγεται βαρύγδουπο, πολύ μελό και κιτς. Το ξέρω. Όμως έτσι αισθανόμουν. Δεν της είπα τίποτα, αλλά, μόλις έφυγε για τη δουλειά της έγραψα ένα μακρύ γράμμα –δεν είχα ξαναγράψει ερωτικό γράμμα ή γράμμα αποχαιρετισμού: δεν είχε χρειαστεί– πήρα μερικά από τα πράγματά μου και ζήτησα κατάλυμα στον αδερφό μου. Και παρόλο που ήμουν αποφασισμένος να χωρίσουμε οριστικά, τις πρώτες μέρες περίμενα να μου τηλεφωνήσει, περίμενα να μου ζητήσει να τρέξω κοντά της· νομίζω πως θα έκανα τα πάντα για να μη ξαναφοβηθεί η Μπέλλα. Θα έκανα ό,τι και να μου ζητούσε. Όμως, δεν τηλεφώνησε. Μετά από δυο-τρεις βδομάδες

έπαψα να περιμένω· όχι χωρίς κάποια ανακούφιση· κι όχι χωρίς μεγάλο, πολύ μεγάλο, πόνο.

Την είδα τυχαία, τρία, τρεισήμισι χρόνια αργότερα. Την είδα μέσα από έναν καθρέφτη· καθόταν μπροστά σ' ένα ποτήρι, αλλά δεν έπινε· άκουγε χαμογελώντας τη συζήτηση γύρω της. Τα μαλλιά της είχαν μακρύνει και νομίζω πως τα μάτια της είχαν μεγαλώσει. Ξέρω ότι δεν μεγαλώνουν τα μάτια, αλλά έτσι μου φάνηκε· δεν μπορούσα να διακρίνω αν υπήρχε ακόμα το σημάδι από τα ράμματα πάνω στο φρύδι. Από την απόσταση που την κοιτούσα, η Μπέλλα δεν ήταν παρά μια κοπέλα ανάμεσα σε άλλες. Και καθώς την κοιτούσα, ευχόμουν κάποιος ωραίος, καλός και έξυπνος να σκύψει να την αγκαλιάσει· ευχόμουν να είχε βρει ό,τι της άξιζε. Όμως δεν είδα τίποτα· μονάχα τη Μπέλλα μπροστά στο ποτήρι *ή πίσω από το ποτήρι*· τη Μπέλλα να πιάνει τις άκρες των μαλλιών της· τη Μπέλλα να χαμογελάει. Κι όταν γύρισε προς τον καθρέφτη, έκανα ένα βήμα αριστερά και βγήκα απ' το οπτικό της πεδίο, κρύφτηκα μέσα στον κόσμο. Από κείνο το είδωλο στον καθρέφτη το μόνο που έμαθα ήταν ότι η Μπέλλα ζούσε· δεν έμαθα τίποτ' άλλο. (δε)